

Sygn. akt II Ka 502/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia (del.) Paweł Mądry

Protokolant: p.o. sekr. sąd. Olga Wojtczuk

przy udziale prokuratora Sylwii Kiersnowskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2022 r. sprawy oskarżonego

J. B.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 27 kwietnia 2022 r. sygn. akt II K 340/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. M. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 365 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 502/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 27 kwietnia 2022 r. w sprawie II K 340/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 kpk – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:</p> <p>1) naruszenie art. 4 kpk i 410 kpk poprzez nie odniesienie się do wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania i oparcie wyroku na niepełnym materiale dowodowym, dokonanie wybiórczego i dowolnego dopasowania dowodów na potwierdzenie przyjętej przez Sąd I instancji wersji wydarzeń opierającej się na zeznaniach pokrzywdzonego H. M., który zmieniał stan faktyczny zdarzenia - wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań doświadczenia życiowego, bez logicznego uzasadnienia wersji zdarzenia przyjętego przez Sąd;</p> <p>2) naruszenie art. 7 kpk poprzez:</p> <p>- przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów, polegające na sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie;</p> <p>- przyjęcie za wiarygodne wyjaśnień i wskazań pokrzywdzonego H. M., który wielokrotnie podawał inny stan faktyczny, a mianowicie raz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

wskazywał, że to wypadek, a następnie że został uderzony;

- przyjęcie w całości za wiarygodnej opinii biegłego, który nie stwierdził z wysokim prawdopodobieństwem, że uraz pokrzywdzonego mógł powstać wskutek działania osoby trzeciej od uderzenia, w sytuacji, gdy jego opinia wskazywała, że uraz mógł powstać również samoczynnie, w szczególności, że sam biegły przyznał się do wydania opinii, opierając jej wnioski w głównej mierze na zeznaniach pokrzywdzonego H. M. bez analizy pozostałych dowodów ujawnionych w postępowaniu

- pozbawienie waloru wiarygodności zeznań oskarżonego co do przebiegu zdarzenia, w sytuacji, gdy nie ma naocznych świadków potwierdzających agresywne zachowanie oskarżonego, a wręcz przeciwnie, potwierdzających, że to H. M. trzymał oskarżonego za kurtkę, co wskazuje na odmienny przebieg zdarzenia od relacjonowanego przez pokrzywdzonego

3) naruszenie art. 5 § 2 kpk przez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości odnośnie faktycznego przebiegu zdarzenia z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego, a także sposobu zachowania pokrzywdzonego, w tym zmiany przez niego wersji wydarzeń, na niekorzyść oskarżonego zamiast na jego korzyść (**zarzut z apelacji oskarżonego**)

-----
zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 7 kpk poprzez dokonanie nierównej, wybiórczej i

dowolnej (a nie swobodnej) oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającej na:

a) odmowie przypisania waloru wiarygodności i spójności zeznaniom świadka A. B. w zakresie dotyczącym twierdzenia, że „oskarżony na pewno nie uderzył H. M.” z powodu okoliczności, iż „świadek jest osobą najbliższą dla oskarżonego i zależy mu na korzystnym dla oskarżonego rozstrzygnięciu” przy jednoczesnym daniu wiary zeznaniom świadków M. M. (syna pokrzywdzonego będącego również osobą najbliższą dla Pokrzywdzonego) oraz M. K. (pracownika zatrudnionego w firmie pokrzywdzonego) bez wskazania czy kwestia tożsama miała wpływ na dokonaną ocenę wiarygodności zeznań,

b) przypisanie waloru wiarygodności i spójności zeznaniom pokrzywdzonego H. M. w zakresie twierdzenia że oskarżony uderzył go pięścią w okolice serca a następnie kopnął w lewą nogę z uwagi na okoliczność, iż twierdzenia te korespondują z treścią zeznań świadków M. M. i M. K., w sytuacji gdy świadkowie ci w złożonych zeznaniach (k. 220 i 221) wyraźnie i konsekwentnie zeznawali, że nie widzieli zdarzenia z udziałem H. M. i oskarżonego,

c) nieuwzględnieniu przy ustalaniu faktów dowodu z zeznań świadków K. D. i B. R. (k.287v) dotyczących oskarżonego z uwagi na fakt, iż osoby te nie były świadkami zdarzenia przy jednoczesnym uwzględnieniu dowodów z zeznań świadków M. M. i M. K., które to osoby również nie widziały jak oskarżony uderza i kopie w nogę Pokrzywdzonego,

d) wskazaniu przez Sąd, iż opinia sądowo-lekarska biegłego M. R. oraz ustna opinia uzupełniająca (k.345v-347) potwierdzająca sprawstwo Oskarżonego jest jasna, pełna i wewnętrznie niesprzeczna oraz potwierdza zeznania H. M. odnośnie przebiegu zdarzenia (uderzenia pięścią oraz kopnięcia w lewą nogę) w sytuacji gdy na rozprawie z dnia 31 maja 2021 roku biegły R. składając uzupełniająca opinię stwierdził:

- że „do złamania kości piszczelowej dochodzi w wyniku urazów bezpośrednich (...) lub urazów pośrednich tj. utraty' równowagi i upadku (...), nieszczęśliwego wypadku”,

- sporządzając opinię pisemną z dnia 6 kwietnia 2019 roku opierał się głównie na zeznaniach pokrzywdzonego H. M., nie brał pod uwagę innych (niż wskazane przez pokrzywdzonego) okoliczności w jakich mógł powstać uraz takich jak utrata równowagi i upadek, nie miał akt postępowania przygotowawczego ani akt sprawy,

- wydając opinię pisemną z dnia 6 kwietnia 2019 roku opierał się na dokumentacji medycznej przekazanej na terapię postępowania przygotowawczego,

podczas gdy w aktach sprawy znajduje się uznany przez Sąd jako wiarygodny dowód w postaci Karty Informacyjnej z Leczenia Szpitalnego Mazowieckiego Szpitala Wojewódzkiego w S. z dnia 20 czerwca 2018 roku (k. 260), w której znajduje się wyraźna informacja, że H. M. uskarżał się na zawroty głowy,

e) odmowy dania wiary wyjaśnieniom Oskarżonego na okoliczność przebiegu zdarzenia

z dnia 16 stycznia 2019 roku (w zakresie braku sprawstwa) w oparciu o wskazanie dokonane przez Sąd orzekający w treści uzasadnienia wyroku, że „zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego w tej części stanowią przyjęta linię obrony i zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności karnej”, podczas gdy przez cały okres prowadzonego postępowania (włączając postępowanie przygotowawcze) wyjaśnienia te były dokładne i spójne,

f) przypisaniu waloru wiarygodności i spójności zeznaniom pokrzywdzonego H. M., iż oskarżony uderzył go pięścią w okolice serca a następnie kopnął w lewą nogę, w sytuacji gdy:

- wzywając w dniu zdarzenia pomoc medyczną pokrzywdzony wskazał, że „ktoś mnie uderzył w bok a ja się przewróciłem no i tak się to stało”
- pokrzywdzony nie wspominał o kopnięciu,

- z zeznań pokrzywdzonego H. M. (k. 185) wynika: „gdy wyszliśmy na korytarz ja stanąłem przed nim (red. przed oskarżonym) bo chciał wyjść na korytarz, zastawiałem mu drogę”,

- z zeznań świadka M. M. (k. 219v) wynika, że gdy świadek bezpośrednio po zdarzeniu wyszedł na korytarz usłyszał od pokrzywdzonego ojca, że oskarżony „go uderzył, popchnął” - świadek nie wspominał jakoby doszło do jakiegokolwiek kopnięcia w lewą nogę,

- z wyjaśnień oskarżonego wynika, że nie mógł uderzyć pięścią pokrzywdzonego bowiem w chwili zdarzenia miał zajęte ręce niosąc ciężką walizkę i przyrządy kominiarskie,

- z zeznań świadka M. M. złożonych na rozprawie (k. 219v) wynika, że po usłyszeniu krzyków na korytarzu wyszedł z pokoju i zobaczył jak „pokrzywdzony siedzi na ławce i trzyma oskarżonego za kurtkę”, natomiast z zeznań złożonych przez świadka na rozprawie z dnia 20 grudnia 2021 roku (k.462v) wynika, że „widział ojca i pana B. na korytarzu. Wydaje mi się, że B. coś w rękę miał. Jakąś teczkę miał”,

2) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oraz sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającej na:

a) przyjęciu jako wiarygodnych zeznań Pokrzywdzonego z których wynika, że Oskarżony który ma nieposzlakowaną opinię w środowisku lokalnym, jest byłym funkcjonariuszem Policji, w stosunku do którego wnoszone były wnioski o udzielenie pochwały z wpisem do akt osobowych, jest osobą niekaraną, na co dzień opiekuje się i pomaga osobom starszym; mając świadomość, że H. M. ma 72 lata i cierpi na nowotwór uderzył go pięścią w okolice serca oraz kopnął w lewe kolano powodując u niego obrażenia w postaci złamania nasady bliższej kości piszczelowej lewej bez przemieszczenia i stłuczenia żeber lewych,

b) przyjęciu jako wiarygodnych zeznań świadka M. M. (k.220) i uznaniu, że bezpośrednio po zdarzeniu, kiedy świadek wyszedł na korytarz zaalarmowany przez Pokrzywdzonego, H. M. trzymał oskarżonego za kurtkę aby ten „nie uciekł” w sytuacji gdy z dalszej treści zeznań świadka M. M. oraz M. K.

(uznanych jako wiarygodne) wynika, że:

- bezpośrednio po zdarzeniu Oskarżony opuścił bez jakichkolwiek przeszkód budynek niezatrzymywany przez nikogo,

- w sytuacji ataku fizycznego na 72 letniego, chorego onkologicznie ojca świadek M. M. pozwolił oskarżonemu ma swobodne oddalenie się z miejsca zdarzenia bez wzywania Policji podczas gdy z treści zeznań składanych przez świadka H. M. (uznanych przez Sąd jako wiarygodne) wynika, że pokrzywdzony miał zamiar wezwać policję jeszcze zanim miał być uderzony i kopnięty przez oskarżonego,

- z zeznań świadka M. K. złożonych w trakcie toczącego się postępowania przygotowawczego (k.22v) i potwierdzonych następnie na rozprawie z dnia 26 lutego 2020 roku wynika, że o fakcie pobicia H. M. przez oskarżonego dowiedział się nie w chwili kiedy znalazł się na korytarzu bezpośrednio po zdarzeniu lecz „w godzinach późniejszych” i nie od pokrzywdzonego,

3) art. 170 § 1 pkt 3 i 5 kpk w zw. z art. 120 § 1 kpk i art. 86 § 2 kpk polegające na przedwczesnym oddaleniu wniosku dowodowego oskarżonego z dnia 29 maja 2021 roku (k. 356) o przeprowadzenie wizji lokalnej z miejsca zdarzenia z udziałem oskarżonego oraz osoby odpowiadającej posturą pokrzywdzonemu bez uprzedniego wystosowania wezwania do jego uzupełnienia poprzez sprecyzowanie tezy dowodowej,

4) art. 170 § 1 pkt 3 i 5 kpk w zw. z art. 211 kpk poprzez nieuwzględnienie

wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego z dnia 29 września 2021 roku o przeprowadzenie wizji lokalnej z miejsca zdarzenia z udziałem oskarżonego oraz osoby odpowiadającej posturą pokrzywdzonemu z uwagi na stwierdzenie, że dowód ten jest nieprzydatny do stwierdzenia danej okoliczności i w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania,

5) art. 167 kpk w zw. z art 201 kpk poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z pisemnej opinii biegłego lekarza specjalności ortopeda, w sytuacji gdy z treści opinii sądowo-lekarskiej biegłego M. R. oraz ustnej opinii uzupełniającej w/w biegłego (k.345v-347) wynikało, że:

- do powstania urazów u pokrzywdzonego mogło dojść zarówno w okolicznościach wskazywanych przez pokrzywdzonego jak również w okolicznościach wskazywanych przez oskarżonego,

- biegły wydając opinię nie miał pełnej wiedzy na okoliczność chorób współistniejących u pokrzywdzonego oraz jego stanu zdrowia w okresie poprzedzającym zdarzenie - miał jedynie informację, że pacjent ma zdiagnozowanego chłonnaika i chorobę prostatę,

- biegły jest chirurgiem ogólnym, nie pracuje na oddziale ortopedycznym a jego wiedza z zakresu ortopedii wynika jedynie ze stażu odbytego na oddziale ortopedycznym,

- biegły nie znał treści znajdującego się w aktach sprawy dowodu z dokumentu Karty Informacyjnej z Leczenia Szpitalnego Mazowieckiego Szpitala

Wojewódzkiego w S. z dnia 20 czerwca 2018 roku (k. 260), w której znajduje się wyraźna informacja, że H. M. uskarżał się na zawroty głowy,

- biegły nie znał treści znajdującego się w aktach sprawy dowodu z dokumentu Karty Informacyjnej z Leczenia Szpitalnego Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w B. z dnia 22 lutego 2021 roku (k. 314), w której znajduje się wyraźna informacja, że H. M. uskarżał się na dolegliwości bólowe prawego stawu biodrowego a w wykonanym badaniu RTG uwidocznione zostały zmiany zwyrodnieniowe **(zarzut z apelacji obrońcy oskarżonego)**

a w konsekwencji ww. naruszeń

1) błąd w ustaleniach faktycznych sprawy, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegający na:

- przyjęciu przez Sąd I instancji, że w dniu 16 stycznia 2019 roku w W., przebywając w budynku firmy (...), oskarżony uderzył pięścią w klatkę piersiową oraz kopnął w lewą nogę H. M., powodując tym u niego obrażenia ciała w postaci złamania nasady bliższej kości piszczelowej lewej bez przemieszczenia i stłuczenia żeber lewych, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni, podczas gdy brak jest wiarygodnych dowodów na te okoliczności w postaci bezpośrednich świadków zdarzenia, w tym przede wszystkim spójnych, logicznych i przejrzystych, a przy tym wzajemnie się pokrywających i uzupełniających zeznań świadków;

- przyjęciu przez Sąd I instancji, że wskutek uderzenia i kopnięcia przez oskarżonego H. M. doznał złamania kości piszczelowej bez przemieszczenia i stłuczenia żeber, podczas gdy pokrzywdzony doznał wskazanych urazów, gdy zaczął szarpać oskarżonego i trzymał go za kurtkę, a więc wskutek własnych działań zmierzających do siłowego przymusowego zatrzymania oskarżonego na terenie firmy i doprowadzenia do zwrotu pieniędzy za wykonaną usługę;

- przyjęciu przez Sąd I instancji, że to J. B. był agresywny i napadł na H. M. powodując uszczerbek na jego zdrowiu, gdy tymczasem oskarżony działał w obronie koniecznej odpierając bezprawny nagły atak na jego osobę ze strony H. M., który siłowym rozwiązaniem chciał zmusić go do zwrotu pieniędzy za wykonaną usługę oraz w sytuacji, gdy żaden ze świadków nic potwierdził, że to oskarżony zaatakował H. M. poprzez uderzenie go pięścią i kopnięcie; brak jest wiarygodnych dowodów na okoliczność uderzenia i kopnięcia H. M. przez oskarżonego, w tym przede wszystkim spójnych, logicznych i przejrzystych, a przy tym wzajemnie się pokrywających i uzupełniających zeznań świadków, pokrzywdzonego i oskarżonego (**zarzut z apelacji oskarżonego**)

2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezzasadnym

przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zachowań wskazanych w akcie oskarżenia jako znamion zarzucanego mu czynu (**zarzut z apelacji obrońcy oskarżonego**).

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>- celem zachowania przejrzystości i czytelności niniejszych rozważań oraz ich przystępnej w odbiorze formy, wobec analogicznego kierunku obu apelacji oraz znaczącej tożsamości podniesionych w ich treściach zarzutów, Sąd Okręgowy uznał za celowe, by odnieść się do wszystkich postulatów skarżących łącznie, z zachowaniem poprawnej metodyki stawiania zarzutów odwoławczych.</p> <p>- w tym miejscu należy podnieść, że istotą kontroli odwoławczej, jaką dokonuje sąd drugiej instancji nie jest ponowne, merytoryczne rozpoznawanie sprawy - przeprowadzanie oceny materiału dowodowego i dokonywanie ustaleń faktycznych, lecz ocenienie trafności skarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów apelacyjnych i uchybień uwzględnianych z urzędu (postanowienie SN z 7.06.2017 r., III KK 93/17, LEX nr 2375930).</p> <p>- na kanwie przedmiotowej sprawy, skarżący nie byli w stanie skutecznie przekonać Sądu Odwoławczego o słuszności swoich twierdzeń wyrażonych w treściach zarzutów, gdyż nie zostały one w logiczny i racjonalny sposób uargumentowane. Wprawdzie, kwestionując prawidłowość pierwszoinstancyjnego postępowania, apelujący wskazali jakich rzekomych uchybień w zakresie oceny dowodów sąd meriti miały się dopuścić, jednakże wywody sprowadzające się w istocie do zdyskredytowania obciążającego J. B. materiału</p>	

dowodowego, nie mogły znaleźć uznania Sądu Okręgowego. Nie sposób bowiem podzielić intencjonalnych i niepopartych żadnymi obiektywnymi dowodami twierdzeń obrony, jakoby niewiarygodne były spójne i logiczne zeznania świadków oskarżenia, które korespondowały z pozostałą częścią uznanego za wiarygodny materiału dowodowego, a na wiarę zasłużyły wyłącznie dowody przemawiające na korzyść oskarżonego – a do tego wywody zawarte w apelacjach się sprowadzały.

- w ocenie Sądu Okręgowego skarżący kwestionując zeznania świadków oskarżenia dokonują własnej, odmiennej oceny dowodów od dokonanej przez Sąd I instancji, która nie respektuje wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązek nie dotyczy tylko i wyłącznie sądu przy rozstrzyganiu konkretnej sprawy, ale także powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie SN z 22.05.2019 r., II KK 135/19, LEX nr 2671513). Oskarżony kwestionując wiarygodność zeznań pokrzywdzonego podniósł, iż zmieniał on swe zeznania, gdyż raz wskazywał, że był to wypadek, a następnie, że został uderzony. Uważna analiza treści zeznań H. M., zarówno złożonych w toku postępowania przygotowawczego jak i pierwszoinstancyjnego postępowania sądowego ukazuje, że już od pierwszego przesłuchania świadek wskazywał na oskarżonego jako sprawcę czynu, przy czym

jego relacja zdarzenia była cały czas spójna, bowiem konsekwentnie zeznawał, iż został uderzony w lewy bok, a następnie kopnięty w kolano lewej nogi. Twierdzenia oskarżonego o tym jakoby pokrzywdzony zeznał, iż był to wypadek, nie znajduje odzwierciedlenia w zeznaniach H. M., nadto w istocie przeinacza okoliczności wynikające z protokołu oględzin płyty CD-R (k. 485), gdyż pokrzywdzony wzywając służby medyczne wyraźnie wskazywał „nie to było uderzenie w kolano, ktoś mnie uderzył w bok ja się przewróciłem no i tak to się stało”. W tej sytuacji, zarzut sprzeczności w zeznaniach pokrzywdzonego nie zasługuje na uwzględnienie. Niewątpliwe zdarzenie miało charakter dynamiczny. To z kolei powoduje, że możliwość zapamiętania jego szczegółów była ograniczona, tym bardziej pokrzywdzony mógł mieć z tym problem, gdyż był osobą w podeszłym wieku, zaś w miarę upływu czasu ból narastał. Wymaganie od tegoż świadka, aby powtórzył słowo w słowo swoje uprzednie zeznania (k. 10-10v) graniczy z nieprawdopodobieństwem. Zarzut ten mógłby być zasadny, gdyby różnice dotyczyły faktów lub kwestii o zasadniczym charakterze. W związku z tym, że takowych w zeznaniach H. M. nie sposób dostrzec, nie wynikają one również z protokołu oględzin płyty CD-R (pokrzywdzony cały czas wskazywał na osobę oskarżonego jako sprawcę czynu), zarzuty skarżących są niezasadne. Co więcej, gdyby relacja tegoż świadka była identyczna, nasuwałoby to wątpliwości co do jej prawdziwości. Należy zauważyć, że relacja przedstawiana przez pokrzywdzonego, znajduje oparcie w pozostałym, uznanym za

wiarygodny materiale sprawy, w tym zeznaniach M. M. i M. K., które to kwestionuje obrońca oskarżonego, a z czym nie sposób się zgodzić. Wobec tego nie było żadnego powodu, ażeby zeznania H. M. zdyskredytować. Analogiczne stanowisko zajął Sąd Okręgowy w odniesieniu do zeznań ww. świadków. W tym miejscu należy podnieść, że w dochodzeniu do prawdy obiektywnej sąd może posługiwać się nie tylko dowodami bezpośrednimi, którymi aktualnie dysponuje, ale również prawidłowym, logicznym rozumowaniem wspieranym przesłankami natury empirycznej. Pozwala to sądowi na uznanie za dowód logicznie poprawnej koncepcji myślowej, której wnioski (informacje) swoją konsekwencją eliminują inne, chociaż nie muszą całkowicie wyłączać rozumowania odmiennego. Sąd ma prawo oprzeć swoje rozstrzygnięcie na tego rodzaju dowodach pośrednich, jeżeli racjonalnie uznał je za czyniące zadość postulatowi dochodzenia do prawdy obiektywnej i wyprowadził z nich wnioski odpowiadające zasadom logicznego rozumowania, z jednoczesnym respektowaniem zasady in dubio pro reo (wyrok SA w Szczecinie z 6.03.2014 r., II AKA 30/14, LEX nr 1444872). Obrońca podniósł, że świadkowie ci zeznali, iż nie widzieli inkryminowanego zdarzenia, usiłując w ten sposób doprowadzić do podważenia tychże dowodów. Takie rozumowanie nie może jednak liczyć na aprobatę Sądu Odwoławczego. Otóż w polskim procesie karnym nie sposób jest doszukać się obowiązywania reguły wartościowania dowodów co do ich "pierwszeństwa" w zależności od tego, czy są to dowody "bezpośrednie" czy "pośrednie" (wyrok SA w Gdańsku z 26.02.2013 r., II AKA

467/12, POSAG 2013, nr 3, poz. 173-177). Owszem zarówno M. M. jak i M. K. zeznali, iż nie widzieli inkryminowanego zdarzenia, jednakże ich relacja nie ograniczała się tylko i wyłącznie do podniesienia tegoż faktu, gdyż zgodnie potwierdzili zaistnienie okoliczności wskazywanych przez pokrzywdzonego, tj. jego pobicia przez oskarżonego. Z choćby faktu upływu czasu od zdarzenia będącego przedmiotem osądu w przedmiotowej sprawie, treść relacji składanych przez świadków może ulegać zmianie. Wówczas wartość zeznań weryfikuje się poprzez sprawdzenie czy nie zachodzi w nich wewnętrzna sprzeczność co do zasadniczych faktów lub kwestii, a także konfrontuje się z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie (wyrok SA w Warszawie z 11.03.2015 r., II AKa 47/15, LEX nr 1658992). Skarżący upatruje skuteczności zarzutu w podnoszeniu tezy o tym, że M. M. jest osobą bliską dla pokrzywdzonego, a M. K. jest pracownikiem przedsiębiorstwa pokrzywdzonego, co implikuje wątpliwość co do treści składanych przez nich relacji. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie można się z tą argumentacją zgodzić. Wprawdzie Sąd Rejonowy nie uargumentował czy kwestie pokrewieństwa czy bliższe znajomości miały wpływ na ocenę wiarygodności zeznań, to jednak nie może to stanowić o słuszności podniesionego zarzutu, gdyż Sąd Rejonowy, jak ujawnia treść uzasadnienia, podjął się oceny zeznań ww. świadków, a Sąd Okręgowy nie dostrzega, aby była błędna. Wszak sam fakt pokrewieństwa lub powinowactwa nie odbiera dowodowi waloru wiarygodności, musi on być natomiast oceniony wnikliwie i

rzetelnie tak, jak każdy inny dowód zgromadzony w toku postępowania (wyrok SA w Katowicach z 16.06.2005 r., II AKa 179/05, LEX nr 164573). Wypowiedź procesowa oparta na wiedzy zasłyszanej, przekazanej przez inną osobę nie może być a priori utożsamiana z plotką. Wypowiedź taka podlega zweryfikowaniu, a gdy weryfikacja okaże się pozytywna, to taki dowód pośredni może stanowić pełnoprawne ogniwo dowodzenia zaistnienia określonego faktu (wyrok SA w Gdańsku z 7.04.2015 r., II AKa 286/14, KSAG 2015, nr 3, poz. 222-224). Należy zauważyć, że M. M., M. K. jak i H. M. wskazali jednogłośnie, iż widzieli nawzajem siebie na korytarzu, a także oskarżonego. Obydwaj co kluczowe również podnieśli, iż H. M. został pobity przez oskarżonego. M. M. zeznał „ojciec mówił, że B. go uderzył i żebym mu pomógł (...). Puścił kurtkę B., a ten od razu wyszedł z budynków. Ja rozmawiałem z ojcem co się stało. Ojciec powiedział, że został przez B. uderzony w żebra i kopnięty w kolano (...)” (k. 14v), „powiedział (tj. pokrzywdzony), że go uderzył, popchnął (...). Tata powiedział, że został uderzony w żebro, nogę skręcał. Widać było, że ma problemy z chodzeniem. Po ścianie wszedł do mojego pokoju, potem powoli po ścianie poszedł do swojego pokoju. Jak ojciec wcześniej przyszedł do pracy to dobrze się czuł. Nie miał problemów z chodzeniem” (k. 219v-220). Relacja tegoż świadka jest spójna z zeznaniami składanymi przez niego podczas rozprawy w dniu 20.12.2021 r. (k. 462v-463). Z kolei świadek M. K. zeznał: „po zdarzeniu pan H. M. pokuśtykał do swojego gabinetu (...)”. Relacje wskazywane przez ww. świadków zazębiają się

z przekazem pokrzywdzonego, a nadto z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, uznanym za wiarygodny, zarówno pochodzącym ze źródeł osobowych, jak i nieosobowych. Przy tym wskazywanie przez skarżących okoliczności o obydwu zajętych rękach oskarżonego, w świetle okoliczności sprawy pozbawione jest racji. Świadek M. B. nie był pewny czy oskarżony trzymał teczkę podręczną w rękę będąc na korytarzu. Zeznał następująco: „ja wiem, że teczkę miał jak był u mnie w gabinecie. Z tą teczką wyszedł. Jak wyszedł na korytarz to nie pamiętam, czy miał ją w rękę. U mnie w gabinecie był z teczką i wychodził z nią. Ja wtedy zwróciłem uwagę na tatę i nie pamiętam tego” (k. 462v). W świetle tych okoliczności wysnuwanie tak daleko posuniętej tezy, czyli o zajęciu dwóch rąk, a przez to w domyśle o niemożności zadania uderzenia, w perspektywie całości wiarygodnego materiału dowodowego sprawy jest nieuzasadnione i stanowi o swoistej linii obrony mającej na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za przypisany oskarżonemu czyn. Na marginesie należy podnieść, że trzymanie teczki podręcznej w jednej ręce nie pozbawia możliwości zadania uderzenia drugą ręką czy kopnięcia. Także reszta argumentów wywiedzionych na łamach wniesionych apelacji jako bezzasadna nie mogła podważyć słuszności zaskarżonego wyroku. Wobec tego słusznie Sąd Rejonowy obdarzył zeznania ww. świadków przymiotem wiarygodności.

- odnośnie zaś wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków: A. B., K. D. i B. R., stanowisko Sądu I instancji spotyka się z pełną aprobatą Sądu Odwoławczego.

Owszem jak to zostało wyżej zasygnalizowane, z samego faktu pokrewieństwa czy bliższych relacji z świadkami nie można wywodzić kategoriycznych wniosków o ich bezwartościowości dla rozstrzygnięcia sprawy. Jednakże dowody te nie mogą być oceniane w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych (wyrok SA w Warszawie z 11.03.2015 r., II AKa 47/15, LEX nr 1658992). Pozostały materiał dowodowy w niniejszej sprawie, m.in. zeznania pokrzywdzonego, świadków M. M., M. K. czy opinii biegłego wraz z ustną opinią uzupełniającą przeczyły depozycjom oskarżonego oraz ww. świadków. Tu należy podnieść, że odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobachie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (wyrok SA w Warszawie z 17.09.2021 r., II AKa 292/20, LEX nr 3287759). Z tych powodów, skarżący podnosząc powyższe zarzuty nie mógł doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego

wyroku. Z kolei argumenty, m.in. nieposzlakowana, zdaniem obrońcy, opinia w środowisku lokalnym czy choćby dotychczasowa niekaralność, mają znaczenie dla określenia wymiaru kary, natomiast nie zaprzeczają sprawstwu przypisanemu oskarżonemu czynu, co de facto oznacza ich niezasadność. Wobec powyższego wskazywanie przez oskarżonego, iż działał w obronie koniecznej jest nieracjonalne.

- przechodząc do zarzutów dotyczących wniosków dowodowych oraz opinii biegłego,

Sąd Okręgowy zgadza się ze stanowiskiem i argumentacją Sądu Rejonowego w tym zakresie. Należy nadmienić, że dowód z opinii biegłego ma charakter pośredni i może potwierdzać wersję pokrzywdzonego, ale też może ją wykluczać. Biegły uzupełniająco zaopiniował: „nie można wykluczyć innych przyczyn, ale w tej chwili trudno jest wymyślać inne okoliczności, które doprowadziłyby do powstania takich obrażeń ciała. Niewątpliwie obrażenia poniesione odniesione przez H. M. mogły powstać w okolicznościach przez niego podanych” (k. 346). Nadto zaopiniował: „pokrzywdzony H. M. miał wykonane badania diagnostyczne, m.in. rezonans stawu kolanowego, w którym nie odnotowano przerzutów w obrębie kości, ani innych zmian osteolitycznych, które mogłyby spowodować zwiększoną podatność kości na złamanie, zatem jest brak podstaw do stwierdzenia, iż złamanie bliższej kości piszczelowej lewej było złamaniem patologicznym wynikającym z choroby nowotworowej (...). Wiek i choroby przewlekłe mogą potęgować skutki urazów, jednak nie jest

to przyczyną urazu. (...). Zwykle po takim urazie, w wyniku którego dochodzi do złamania nasady bliższej kości piszczelowej, występują duże dolegliwości bólowe, w stawie kolanowym pojawia się krwiak, który potęguje dolegliwości bólowe i te objawy zmuszają osobę, która doznała takiego urazu do szybkiego kontaktu z lekarzem i szybkiego leczenia. Niewątpliwie obrażenia te mogły powstać w dniu 16.01.2019 r., ponieważ w tym dniu H. M. trafił do szpitala i wykonano badania diagnostyczne, na podstawie których rozpoznano obrażenia ciała (...)” (k. 346). Z kolei argumentacja skarżących przedstawiona na poparcie owego zarzutu nie podważyła skutecznie, zdaniem Sądu Okręgowego, przydatności tegoż dowodu dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, gdyż jest ona jasna, pełna, jak też w żadnym wypadku nie można stwierdzić, iż jest wewnętrznie sprzeczna. Jeżeli opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywająca (niepełna) dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii w oparciu o przepis art. 201 kpk (postanowienie SN z 13.09.2006 r., IV KK 139/06, OSNwSK 2006, nr 1, poz. 1715). Nadto fakt, że któraś ze stron nie zgadza się z wywodami opinii "arbitralnie wyłożonymi" nie może stanowić, iż jest to per se powodem osłabiającym zaufanie do biegłego, do jego wiedzy, bezstronności (wyrok SA w Warszawie z 17.09.2021 r., II AKa 292/20, LEX nr 3287759). Za prawidłową należy uznać decyzję Sądu Rejonowego o oddaleniu wniosku dowodowego o przeprowadzenie wizji lokalnej,

bowiem pokrzywdzony zmarł, a także przeczy dopuszczeniu tego dowodu etap na jakim znajduje się sprawa, kiedy oskarżony zna całość materiału dowodowego (postanowienie SN z 20.01.2022 r., III KK 478/21, LEX nr 3371889). Tym samym wyniki ewentualnego eksperymentu nie mogłyby prowadzić do poczynienia ustaleń mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowód z eksperymentu ma szczególny, ograniczony charakter. Na marginesie, eksperyment i jego wyniki mogą świadczyć tylko o teoretycznej możliwości, a nie o rzeczywistym fakcie. Wobec powyższego zarzuty te są niezasadne.

- odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk na samym początku należy podnieść, że stawianie łącznie takiego zarzutu z zarzutem naruszenia art. 7 kpk jest nieprawidłowe, gdyż zarzuty te wzajemnie się wykluczają. Jeżeli bowiem skarżący kwestionują ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji dotyczy nie art. 5 § 2 kpk, lecz art. 7 kpk, natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych wynikających z oceny dowodów – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwości, ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je powziąć - wówczas należy postawić zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie powziął takich wątpliwości. W świetle okoliczności wyłaniających się z akt sprawy Sąd Okręgowy również nie dostrzega, ażeby takowe wątpliwości występowały. W związku z czym należało w pełni zaaprobować stanowisko Sądu

Rejonowego, a zarzut skarżącego uznać za bezpodstawny.

- aby zasadnie, tym samym skutecznie, podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest na wyłącznie subiektywnym odczuciu strony, która wynika niejednokrotnie z odmiennej oceny materiału dowodowego skupiającej się tylko na korzystnych dowodach. O braku obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia tych przepisów czyni zarzut oparty na tychże przepisach bezzasadnym (wyrok SA w Warszawie z 18.10.2018 r., II AKa 402/17, LEX nr 2581120).

- wobec niezasadności zarzutów obrazy przepisów postępowania, podniesiony przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych także, zdaniem Sądu Okręgowego, jest nieuzasadniony.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego czynu bądź uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz nie obciążanie go kosztami postępowania odwoławczego (wniosek z apelacji oskarżonego)

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>- o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Węgrowie,</p> <p>- o zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadność podniesionych zarzutów warunkowała decyzję o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>cały wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 27 kwietnia 2022 r. w sprawie II K 340/19</p>	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
zarzuty obu apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 kpk
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 kpk
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 kpk

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	~~# art. 454 § 1 kpk~~
Zwiąże o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II. III.	<p>- apelacje oskarżonego jak i jego obrońcy okazały się całkowicie bezzasadne, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony ponosi koszty procesu za postępowanie odwoławczego w całości.</p> <p>- z tych powodów Sąd Okręgowy uwzględnił wniosek pełnomocnika i zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 840 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym;</p>

	- wysokość należności została ustalona na podstawie § 11 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).
- jak wyżej wskazano, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony ponosi koszty procesu, w tym koszty sądowe, za postępowanie odwoławcze w całości. Warto podkreślić, że z przepisu art. 636 kpk wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKa 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do osoby oskarżonego takich przesłanek Sąd Okręgowy nie dostrzegł.	

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana